

TAFSIR AV Kapitel 18, al-Kahf ~ Grottan

Kapitel 18 – Al-Kahf: Påminnelser, Moses och Al-Khidr, Dhul Qarnayn och tillbedjan av Gud ensam

Kapitel 18, Al-Kahf (Grottan) – Berättelsen om de sju sov i grottan

Beskrivning:

Detta kapitel på 110 verser uppenbarades i Mecka. Det har fått sitt namn från berättelsen om de unga männen som sov i en grotta, återgiven i verserna 9–26.

Inledning

Kapitel 18 innehåller tre berättelser och en liknelse, och både inledningen och avslutningen hänvisar till Koranen själv. Det tros ha uppenbarats som en tröst eftersom de första muslimerna utsattes för ständig plåga och förföljelse av Meckas härskande klasser. Det sändes också ner som svar på tre frågor som ställdes till Profeten Muhammad (må Guds nåd och

välsignelser vara över honom) för att pröva honom.

Verserna 1-13 - En rak bok

Lovprisad vare Gud som har uppenbarat en okomplicerad bok; en bok som inte avviker från den raka vägen.

Den varnar för ett strängt straff men ger också goda nyheter till dem som gör goda gärningar om en utmärkt och evig belöning. Den varnar dem som påstår att Gud har en avkomma och säger att de inte har något bevis för en sådan monstruös lögn.

Profeten Muhammad får veta att han riskerar att oro sig till döds över de människor som inte tror på hans budskap. Men sanningen är att jorden har fyllts med attraktiva ting för att pröva människorna; och i slutändan ska allt reduceras till stoft.

Berättelsen om grottans sovare introduceras: De unga männen sökte skydd i grottan och bad Gud, den mest barmhärtige, att vägleda dem ur deras svåra situation. Gud lät dem falla i djup sömn och väckte dem efter lång tid.

Verserna 14-26 - Grottans sovare

Innan de tog sin tillflykt till grottan förklarade de unga männen att Gud är himlarnas och jordens Herre och att de aldrig skulle åkalla någon annan gud än Honom. De visste att Gud skulle täcka dem med Sin barmhärtighet och vägleda dem ur deras prövning.

Solen gick upp på deras högra sida och ned på deras vänstra, medan de låg i ett öppet utrymme i grottan. Detta var ett av Guds tecken. De såg ut som om de var vakna, men de vände sig från sida till sida och deras hund låg utsträckt vid grottans ingång. Om någon hade sett dem skulle han ha flytt i skräck.

När Gud väckte dem började de fråga varandra: *"Hur länge har vi sovit?"* De trodde att det bara var en dag eller en del av en dag, men de erkände att endast Gud visste. En av dem gick till staden med en silvermynt för att köpa mat, men blev varnad att inte avslöja deras plats. Om han blev upptäckt skulle han stenas till döds eller tvingas byta religion.

Gud gjorde deras historia känd för att alla skulle veta att Hans löften om Uppståndelsen och den yttersta Timmen är sanna. Folket som fann dem tvistade om hur många de var, men endast Gud vet sanningen. Därför uppmanas man att säga *"Om Gud vill"* när man planerar något.

Vissa säger att de stannade i grottan i 300 år, andra säger 309; men Profeten Muhammad får veta att endast Gud vet exakt hur länge. Han är den som känner alla himlarnas och jordens hemligheter.

Verserna 27–31 – Gör ett val

Profeten Muhammad uppmanas att recitera det som har uppenbarats för honom utan att ändra något. Han ska vara nöjd med att vara bland dem som söker Guds välbehag och inte låta Meckas hövdingar driva bort de svaga och ödmjuka bland hans följare.

Sanningen har kommit, och människorna får själva välja om de vill tro eller förneka. De orättfärdiga ska omges av Elden, medan de rättfärdiga ska belönas med trädgårdar med flödande bäckar, kläder av siden och gyllene armband, vilande på mjuka soffor i en behaglig boning.

Verserna 32–44 – En moralisk berättelse

Berätta för dem, Profeten Muhammad, om liknelsen med två män som båda hade vackra trädgårdar och mark för odling. Båda trädgårdarna gav riklig avkastning och det fanns en flod mellan de två egendomarna.

Den ene mannen sade till den andre att han var rikare och hade fler anhängare än honom; och han gick in i sin trädgård och sade att detta aldrig ska ta slut och att den yttersta Timmen aldrig ska komma, och även om den gjorde det, skulle Gud belöna honom med något ännu bättre.

Den andre mannen frågade: *"Förnekar du Den som skapade dig? Jag gör det inte; och du borde ha sagt att allt är som Gud vill, och ingen har makt utom Han."*

Även om jag har mindre, kan Gud ge mig något bättre och förstöra det du har.

Och så blev det att den förste mannens bördiga egendom förstördes; och han önskade att han inte hade tillskrivit sin framgång till sig själv snarare än till Gud. Då insåg han att den enda verkliga tryggheten kommer från Gud.

Verserna 45–59 – Påminnelser

Ge dem ett exempel: Livet i denna värld är som växtlighet som frodas men sedan torkar och vissnar bort, bortblåst av vinden. Här idag, borta imorgon. Rikedom och barn är endast prydnader i detta liv, men goda gärningar bär löftet om evig belöning.

En dag ska jorden vara platt och bar och hela mänskligheten ska samlas tillsammans. De ska stå i rader inför Gud och deras bok med gärningar ska läggas fram för dem. Vissa ska vara fyllda av skräck, för ingenting saknas i deras register.

Påminn folket om när änglarna föll ned i tillbedjan inför Adam. Iblis (Satan, en av jinnerna) var bland dem och vägrade. Att ta Satan och hans avkomma som herrar vore ett allvarligt misstag.

Varna dem att allt som de påstår vara Guds avkomma eller partner inte ska svara dem på Domedagen. De orättfärdiga ska se Elden och inse vad som ska ske. Det finns ingen flykt.

Koranen är full av exempel för att få människor att förstå, men människan är stridslysten. Vägledning har kommit och ingenting hindrar er från att tro. Budbärarna är sända för att ge goda nyheter och varna folket, men ändå finns de som hånar och förlöjligar dessa varningar.

Ingen är mer orättvis än den som blir påmind om verserna, bevisen och lärdomarna från sin Herre men vänder sig bort och glömmer det onda han har gjort. Över deras hjärtan ska slöjor kastas och deras öron ska vara döva. Det finns en bestämd tid för deras straff.

Verserna 60–82 – Moses och Al-Khidr

Moses sade att han aldrig skulle ge upp sin resa förrän han nådde den bestämda platsen, men han och hans tjänare glömde fisken och missade

korsningen. Platsen där fisken glömdes var den bestämda platsen, så de vände tillbaka och fann mannen de sökte – Al-Khidr. Han var mycket kunnig och Moses hoppades lära av honom, men Al-Khidr tvivlade på att Moses skulle ha tålamod nog.

De gav sig av i en båt, men Al-Khidr gjorde ett hål i båten. Moses glömde sitt löfte att inte ifrågasätta Al-Khidr. De reste vidare tills de mötte en pojke och Al-Khidr dödade honom. Moses frågade varför han dödade ett oskyldigt barn, men Al-Khidr påminde honom om hans löfte att inte ifrågasätta.

De reste vidare tills de kom till en stad där de bad om mat, men invånarna vägrade hjälpa dem. Ändå reparerade Al-Khidr och Moses en mur som höll på att falla. Moses sade att Al-Khidr kunde ha bett om betalning för arbetet, men Al-Khidr svarade att detta var slutet på deras tid tillsammans.

Innan Moses lämnade förklarade Al-Khidr orsakerna till sina handlingar:

- Båten tillhörde fattiga människor. En kung tog varje båt i beslag; om deras båt var defekt skulle de få behålla den och reparera den.
- Pojkens föräldrar var troende, men han skulle ha vuxit upp och fört dem till ondska och otro. Gud planerade att ersätta honom med ett bättre och renare barn.
- Muren tillhörde två föräldralösa barn och under den fanns en skatt. Deras far hade varit rättfärdig, så Gud ville att skatten skulle förbli gömd tills barnen blev vuxna.

Al-Khidr sade att han inte gjorde detta av egen vilja, utan följde Guds plan.

Verserna 83–102 – Dhul Qarnayn

Profeten Muhammad (må Guds frid vara över honom) får veta att när folket frågar om Dhul Qarnayn ska han berätta om honom. Han hade fått makt och medel att utföra många stora gärningar.

På en expedition mötte han ett folk. Gud sade åt honom att antingen straffa dem eller visa dem godhet. Dhul Qarnayn valde att straffa de onda och noterade att de också skulle straffas en andra gång av Gud. Han talade vänligt till dem som inte gjorde ont.

Sedan gav han sig ut på en annan expedition och mötte ett folk som Gud inte hade gett något skydd. Han reste vidare tills han kom till en plats mellan två berg. Folket där bad honom bygga en mur för att hålla Gog och Magog ute, som förstörde deras land.

Dhul Qarnayn sade att det Gud hade gett honom var bättre än någon tribut, men om de gav honom män att hjälpa till kunde han bygga en befästning. De fyllde gapet mellan bergen med järn och hällde smält koppar över det. Gog och Magog kunde varken klättra över eller gräva igenom det.

Dhul Qarnayn sade: *"Detta är en barmhärtighet från Gud, men en dag ska Gud jämna det med marken. Detta är Guds löfte."*

På den dagen ska Gog och Magog svalla mot varandra som vågor. Detta är ett av tecknen på att Uppståndelsens dag är nära. På Domedagen ska Helvetet visas för de icke-troende, för de trodde att de kunde ta Guds tjänare som herrar. Deras vila ska vara i Helvetet.

Verserna 103–110 – Tillbedjan är endast för Gud

Profeten Muhammad får veta att han ska säga till folket att den som förlorar mest genom sina handlingar är den som tror sig göra gott men vars gärningar går förlorade.

Dessa människor förnekar Guds verser och tecken och förnekar att de någonsin ska möta Honom. Denna otro gör deras gärningar värdelösa. Allt de får är Helvetet.

De som däremot tror och gör goda gärningar ska finna sig i Paradisets trädgårdar, där de ska leva för evigt och aldrig önska lämna.

Om alla hav vore bläck för att skriva Guds attribut, storhet och kunskap, skulle bläcket ta slut innan orden tog slut. Även om lika mycket bläck tillfördes skulle det inte räcka.

Profeten Muhammad får veta att han ska säga: *"Jag är bara en människa, samma som ni. Det har uppenbarats för mig att Herren Gud är En. Den som fruktar mötet med Gud ska göra goda gärningar och aldrig låta någon annan eller något dela i den tillbedjan som endast tillhör Gud."*

[KAPITEL 18](#)

[«TAFSIR AV Kapitel 19, Maryam ~ Maria](#)

[TAFSIR AV Kapitel 17, al-Isra ~ Den nattliga resan»](#)

- [Att Följa Sunnah: Vägen till Islamisk Enhet och Andlig Trygghet](#)
- [Dygden av att följa Sunnah - En islamisk påminnelse från de klassiska lärda](#)
- [Ingen Sunnah utan Jamā'ah - Ingen Jamā'ah utan Sunnah](#)
- [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
- [Sunnahs grundprinciper](#)
- [Sunnahs plats i Islam - varför vi inte kan klara oss utan den](#)
- [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)